

lobisema, aga tõsise ja tasase meelega ütles Daniel: „Oh tütarlaps! mõtle seltsinatsel ajal, mis su rahuks tarvis on. Seesama pääw on püha minule ja sinule; aga ära seda unusta, ja täna ja palu Jumalat, et ta kaa siud armuga hoiaks! Wanad kurjad woorimehed on küll hinge waenlase meele pärast, — nii kui mina seda tunda sain, — aga weel enam armastab ta noori ja ilusa näuga tütarlapsi; neid ta ei aja küll piitsaga põrgu, aga tõmbab neid kavalalt meelitamise, suuandmise ja üleüldise lihahimude läbi oma wõrkude sisse!“ Tädruk lõi punaseks, ei rääkinud enam sõna, pööras ümber ja läks kööki. Daniel läks linna kiriku, tuli lõuna ajal tagasi, pani hoosteale riistad peale, pistis weel natukeise leiba nende heaks kotti, hüüdis neid nii lõbusa ja meelitawa häälega, kui aga wana poolesaa aastane woorimees wõib, wiis neid siis ilusaste ja suure hoolega wangre juure, kõik wiisakal kombel, nagu oleksid naad inimesed olnud. Hobused, keda ta eilsel õhtul weel wääga oli waewanud, panid seda öiete imeks ja ei mõistnud, mis see kõik pidi tähendama. Sina — armas lugija — mõistad seda küll: Danieli kõwa süda oli pehmeks saanud.

„Nju, nju! aidagu nüüd Jumal sandi tee peal edasi!“ ütles Daniel, kui ta walmis oli; aga

ta ütles seda nii waikestest, et hobused, kes enne ika wandumist ja karjumist olid kuulnud, seda hüüdmist ei mõistnud tähele panna. Tallipois pidi aitama ja saatis hobused minema, aga mite peksmisega, waid kaa tasasel ja laitmata kombel, nõnda et Mari, kes ukse juurest peale waatas, juba pidi naerma, aga ommeti kartis, kui ta selle peale mõtles, mis Daniel hinge waenlasest, meelitamisest ja suuandmisest enne ütles.

Daniel sõitis ära ja wiis wiina aamid nende kätte, kelle jägu naad olid. Ta on praegu weel woorimees ja mu süda rõmustab ika, kui teda näen; ja tänan Jumalat, kes temale meelega parandamist annud. Ta on sagedaste sedasama teed käinud, nagu sel kallil õhtul, aga pärast seda ei ole temale ial enam midagi kurja sündinud; ta ei ole nüüd enam hobuse tapja, armastab hobusid, kannab hoolt naese ja laste eest; tema kõige ülem mure on see oma hinge pärast Jumala kartuses ja armastuses, ta peab pühaks mis püha on. Ta walwab ja palub kiisaja vastu pannes; ja inimesed armastawad ja auustawad teda pääwalt ika enam; kellel wedamist on, see teeb hea meelega Danielliga kaup; töö pudust ei ole temal ial, ja siiski on tema hobused nüüd paksud ja tugewad, sest ta ei raiska oma raha endisel kombel. Wiina